

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/173/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617207226
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5617207226.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej a členov senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému: ST. NICOLAUS a.s., so sídlom 1. mája 113, 031 28 Liptovský Mikuláš, IČO: 31 563 066, zastúpenému zástupcom G. Lehnert, s.r.o., so sídlom Budova ORBIS, Rajská 7, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 347 762, v konaní o zaplatenie 6.023.286,35 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Cb/40/2017-444 zo dňa 07.10.2020 v spojení s opravnými uzneseniami č.k. 20Cb/40/2017-575 zo dňa 22. júla 2021, č.k. 20Cb/40/2017-588 zo dňa 27. septembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovaného proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Cb/40/2017-444 zo dňa 07.10.2020 v spojení s opravnými uzneseniami č.k. 20Cb/40/2017-575 zo dňa 22. júla 2021, č.k. 20Cb/40/2017-588 zo dňa 27. septembra 2021 vo výrokoch

- I., ktorým bol návrh na zastavenie konania zamietnutý,

- II., ktorým bol návrh na prerušenie konania zamietnutý, o d m i e t a .

Čiastočný rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Cb/40/2017-444 zo dňa 07.10.2020 v spojení s opravnými uzneseniami č.k. 20Cb/40/2017-575 zo dňa 22. júla 2021, č.k. 20Cb/40/2017-588 zo dňa 27. septembra 2021 v napadnutých výrokoch

- III., podľa ktorého je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi 615.316,53 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 615.316,53 Eur od 22.07.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku,

- IV., podľa ktorého o trovách konania súd rozhodne v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku, potvrdzuje.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne okresný súd v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš čiastočným rozsudkom v spojení s opravnými uzneseniami (ďalej aj len „čiastočný rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok okresného súdu“) napadnutým odvolaním žalovaného rozhodol tak, že podľa výroku I. návrh na zastavenie konania zamietol, II. návrh na prerušenie konania zamietol a podľa výroku III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 615.316,53 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 615.316,53 Eur od 22.07.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a podľa výroku IV. vyjadril, že o trovách konania rozhodne v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku.

2. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na žalobu žalobcu doručенú dňa 15.11.2017, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia zaplatenia sumy 6.023.286,35 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 6.023.286,35 Eur od 22.07.2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 07.06.2000 podal žalovaný proti právnenému predchodcovi žalobcu žalobu o zaplatenie 162.920.499,- Sk titulom neoprávneného majetkového prospechu vyplývajúceho z úveru na trvalo sa obracajúce zásoby. Právoplatne bol spor skončený rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.04.2007 pod sp. zn. 4Obo/347/2005, ktorým súd žalobu zamietol a zaviazal žalovaného nahradíť žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania celkovo vo výške 4.224.110 Sk (140.214,77 Eur). Žalovaný uhradil právnenému zástupcovi žalobcu dňa 18.06.2007 trovy konania v plnej výške. Na základe dovolania bol uvedený rozsudok Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako dovolacím súdom zrušený uznesením zo dňa 29.06.2009, sp. zn. 4Obo/150/2008 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave následne rozsudkom zo dňa 11.03.2010, sp. zn. 49Cb/59/2000 uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému sumu 5.407.696,83 Eur (istina) a zároveň zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému sumu 579.314,67 Eur ako náhradu trov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedený rozsudok potvrdil a zároveň ako dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol. Žalobca podal dňa 04.07.2013 sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval vo svojom Náleze zo dňa 11.06.2015, sp. zn. II. ÚS 777/2014 porušenie práv žalobcu a zrušil rozhodnutie vo veci a vrátil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 26.05.2016 vydal uznesenie, ktorým ako dovolací súd zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č.k. 1Obo 107/2010-702 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č.k. 49Cb/59/2000-606 a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. V súčasnosti je konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016.

3. Žalobca na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č.k. 49Cb/59/2000-606, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č.k. 1Obo 107/2010-702 uhradil žalovanému sumu 6.009.512,50 Eur, ktorá pozostávala z istiny 5.407.696,83 Eur, trov prvostupňového konania 579.314,67 Eur a trov odvolacieho konania 22.501 Eur. Na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, sp. zn. 1M Obdo V/3/2012 uhradil žalobca žalovanému sumu 13.500,86 Eur ako trovy dovolacieho konania. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2015, sp. zn. II. ÚS 777/2014, došlo k zrušeniu rozhodnutí, na základe ktorých žalobca plnil žalovanému, preto na jeho strane vzniklo bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 6.023.286,35 Eur. Suma pozostáva z istiny 5.407.969,82 Eur, trov prvostupňového konania 579.314,67 Eur, trov odvolacieho konania 22.501 Eur a trov dovolacieho konania 13.500,86 Eur. Žalobca nárok na zaplatenie sumy 6.023.286,35 Eur si uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia, a to na základe skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia - plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol.

4. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na vyjadrenie žalovaného zaslané na základe uznesenia okresného súdu zo dňa 23.11.2017, č.k. 20Cb/40/2017-81, v ktorom žalovaný poukázal na to, že o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné rozhodovať potom, čo sa vyrieši otázka existencie hmotno-právneho nároku, ktorá sa mala primárne riešiť v základnom konaní, pôvodne pod sp. zn. 49Cb/59/2000, v súčasnosti pod sp. zn. 13Cb/1/2016 a len v prípade jeho skončenia inak, ako merito 'mym rozhodnutím sa má existencia hmotnoprávneho nároku skúmať v tomto konaní'. Ak na rok existoval a žalovaný, v tomto konaní na strane žalobcu, ho splnil, nemohol sa žalobca, v tomto konaní vystupujúci ako žalovaný, ktoremu bolo plnené, bezdôvodne obohatiť. Nárok žalobcu, v tomto konaní vystupujúci ako žalovaný, uplatňovaný v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 má jednoznačne svoj základ v ust. § 123 Hospodárskeho zákonníka, a preto podľa žalovaného nemôže byť pochyb o tom, že ide o nárok hmotnoprávnej povahy. Žalovaný poukázal na judikatúru súdov, odborné právne názory prezentované v rámci rôznych právnych publikácií a odborných článkov a vyjadril názor, že ak žalobca zaplatil žalovanému trovy konania, ktoré rovnako žiada žalobca vydať ako bezdôvodné obohatenie, trovy konania podľa žalovaného v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka tvoria príslušenstvo pohľadávky na vydanie neoprávneného majetkového prospechu, a tak znášajú osud „hlavnej veci“. Žalovaný uplatnil námietku premlčania a argumentoval, že bezdôvodné obohatenie v tomto prípade vzniká už okamihom prijatia plnenia, za predpokladu, že žalovaný, v tomto konaní vystupujúci na strane žalobcu, plnil bez existencie hmotnoprávneho nároku žalobcu, v tomto konaní vystupujúci na strane žalovaného. Pokiaľ v tomto konaní vystupujúci žalobca nemal právnou povinnosť plniť žalovanému, nemal tu to právnou povinnosť už ani v prípade samotného

plnenia, a preto uz' v tom c'ase plnil bez pra'vneho do^vodu. Podľa žalovaného týmto okamihom zac'ala plynu't' trojroc'na' objekti'vna premlc'acia doba v zmysle ust. § 107 ods. 2 Obc'ianskeho za'konni'ka, preto žalobcov nárok je premlc'aný', ak žalobca zaplatil žalovanému dňa 27.06.2011 a 11.06.2013 sumu 6.023.286,35 Eur a z'alobu podal az' dn'a 15.11.2017, teda po viac ako 4 rokoch od úplného zaplattenia. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

5. Na základe uznesenia okresného súdu č.k. 20Cb/40/2017-95 zo dňa 18.12.2017, sa vyjadril žalobca k vyjadreniu žalovaného, v ktorom zdôraznil, že trovy konania sú konštituované až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, ktorým je táto povinnosť strane uložená. Rozhodnutie o trovách konania podľa žalobcu nevyplýva z hmotného práva, je založené az' rozhodnutím súdu na základe procesnoprávných predpisov a závisí od rozhodnutia vo veci samej. Žalobca zdôraznil, že rozhodnutie o trovách konania má preto vždy procesno-právny charakter. Výrok súdu o trovách konania má preto vždy, na rozdiel od výroku vo veci samej, konštitutívnu povahu. Žalobca nesúhlasil s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa skutočnosti, že trovy konania tvoria príslušenstvo pohľadávky podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zaplattená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskoršie zrušené, netvorí súčasť predmetu pôvodného konania, t.j. ani konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia, a preto by nebolo možné rozhodovanie o celej úhrade odôvodňovať ustanoveniami Civilného sporového poriadku o náhrade trov konania. Po zrušení rozhodnutia sa v novom rozhodnutí rozhodne nanovo aj o trovách povodného konania. Podľa žalobcu premlčacia doba v zmysle Obchodného zákonníka, v prípade zrušenia právoplatného súdneho rozhodnutia začne plynu't' dn'om doručenia zrus'uju'ceho rozhodnutia u'c'astni'kom súdneho konania. V c'ase pra'voplatnosti rozsudkov Krajske'ho súdu v Bratislave zo dn'a 11.03.2010, č.k. 49Cb 59/2000-606, rozsudku Najvys's'ieho súdu Slovenskej republiky zo dn'a 31.05.2011, sp. zn. 1Obo/107/2010 a rozsudku Najvys's'ieho súdu Slovenskej republiky zo dn'a 26.03.2013, sp. zn. 1M Obdo V/3/2012, nemohol z'alobca podať proti žalovanému z'alobu o vydanie bezdo^vodného obohatenia, pretože tento nárok bol priznaný právoplatnými rozhodnutiami súdov, ktoré predstavovali preka'z'ku res iudicata. Z'alobca pred zrušením predmetných rozhodnutí nemohol podať z'alobu a k jej podaniu mohlo dôjsť až po zrušení súdnych rozhodnutí, na základe ktorých bolo plnené žalovanému.

6. Podľa uznesenia okresného súdu č.k. 20Cb/40/2017-114 zo dňa 12.01.2018 sa vyjadril žalovaný k replike žalobcu. Žalovaný súhlasil s návrhom žalobcu na prerušenie konania o zaplattenie 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom az' do právoplatnosti skončenia veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 a zhodne navrhol prerušenie konania. Žalovaný s vydaním čiastočného rozsudku nesúhlasil. Zotrval na tom, že náhrada trov konania má charakter príslušenstva pohľadávky, nárok predstavujúci zaplattenú náhradu trov konania má podľa žalovaného hmotno-právnu povahu, režim premlčania podľa žalovaného je podriadený Občianskemu za'konni'ku. Žalobca plnil žalovanému dňa 27.06.2011 a 11.06.2013, a preto právo žalobcu sa premlčalo 27.06.2014, resp. 11.06.2016, čo bolo pred podaním žaloby, a tým je žalobcov nárok v celom rozsahu premlčaný.

7. Okresný súd poukázal na uznesenie č.k. 20Cb/40/2017-216 zo dňa 10.07.2018, ktorým prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Toto uznesenie okresného súdu bolo uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.05.2019, č.k. 13Cob/199/2018-312 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 01.10.2018, č.k. 20Cb/40/2017-269, zmenené tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania vedeného pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš sp. zn. 20Cb/40/2017 v časti o nároku na zaplattenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom zamietol. V tomto uznesení Krajský súd v Žiline skonštatoval, že nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve, pohľadávka na náhradu trov konania vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu a za stavu nesporného zistenia zrušenia právoplatných rozhodnutí, ktorým sa konštituovali práva a povinnosti strán sporu vo vzťahu k trovám konania, potom na konanie o žalobcom uplatnenom nároku o zaplattenie 615.316,53 Eur, označenej ako sumy uhradených trov konania, na základe právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli zrušené, nemá vplyv prebiehajúce konanie pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016.

8. Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.05.2019, č.k. 13Cob/199/2018-312 bol podaný podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora a rovnako bola podaná ústavná sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 06.02.2020, sp. zn. II. ÚS 51/2020 rozhodol tak,

že ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti, t.j. žalovaného ST. NICOLAUS a.s. odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

9. Okresný súd po vykonanom dokazovaní a aplikácii ust. § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 251 CSP, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 101 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. dospel k záveru, že nárok žalobcu o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom voči žalovanému je dôvodný a o ňom rozhodol čiastočným rozsudkom za súčasného zamietnutia návrhu na zastavenie konania a zamietnutia návrhu na prerušenie konania, ktoré návrhy uskutočnil žalovaný.

10. Okresný súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2000, č.k. 49Cb/59/2000-606, ktorým rozsudkom bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 5.407.696,83 Eur (ako istinu) a sumu 579.314,67 Eur ako náhradu trov konania. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č.k. 1Obo/107/2010-702 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č.k. 49Cb/59/2000-606 a žalobcovi bola uložená povinnosť uhradiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 22.501 Eur. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, sp. zn. 1M Obdo V/3/2012 bolo mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietnuté a žalobca bol zaviazaný uhradiť žalovanému trovy dovolacieho konania vo výške 13.500,86 Eur. Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom zo dňa 11.06.2015, č.k. II. ÚS 777/2014-67 rozhodol, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1M Obdo V/3/2012 a jeho rozsudkom zo dňa 26.03.2013 boli porušené a zároveň zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, sp. zn. 1M Obdo V/3/2012 a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.05.2016, sp. zn. 1M Obdo V/3/2015 zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č.k. 1Obo/107/2010-702 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č.k. 49Cb/59/2000-606 a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Aktuálne je konanie na Krajskom súde v Bratislave vedené pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Okresný súd uviedol, že do právoplatného skončenia tohto konania je konanie prerušené, a to čo do zaplatenia istiny vo výške 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom.

11. Okresný súd uviedol, že v otázke, či možno rozhodovať čiastočne o nároku vo výške 615.316,53 Eur s príslušenstvom, bol viazaný právnym názorom vyjadreným Krajským súdom v Žiline v uznesení č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.05.2019. Týmto uznesením krajský súd rozhodoval o odvolaní žalobcu proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo prerušené celé konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd vyslovil názor, že trovy konania, ktorých vydania titulom bezdôvodného obohatenia sa žalobca voči žalovanému domáha, a to práve v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom, sú nárokom, ktorý má základ v procesnom práve, nie je nárokom hmotno-právnej povahy. Nárok na náhradu trov konania vzniká na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu. Zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Krajský súd v Žiline v uznesení sp. zn. 13Cob/199/2018 zo dňa 14.05.2019 uviedol, že za stavu nesporného zistenia zrušenia právoplatných rozhodnutí, ktorým sa konštituovali práva a povinnosti strán sporu vo vzťahu k trovám konania, potom na konanie o žalobcom uplatnenom nároku v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur ako uhradené trovy konania, na základe právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré však boli zrušené, nemá vplyv prebiehajúce konanie pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 13Cb/1/2016.

12. K procesným návrhom žalovaného na zastavenie konania, na prerušenie konania okresný súd uviedol, že ak strany vyjadrili, že zhodne navrhujú prerušiť konanie iba v časti o zaplatenie 5.407.696,82 Eur s príslušenstvom, nič nemenilo na tom, že okresný súd prerušil celé konanie podľa ust. § 164 CSP. Okresný súd neprerušil konanie na základe iniciatívy strán sporu, ale fakultatívne z dôvodu hospodárnosti konania, pretože na inom súde, a to na Krajskom súde v Bratislave prebieha iné súdne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie okresného súdu. Podľa okresného súdu, ak by aj strany sporu zhodne navrhli prerušenie konania čo do zaplatenia istiny 5.407.696,82 Eur s príslušenstvom, tak v danom prípade išlo o prerušenie konania až do právoplatného

skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Bolo by právne nelogické a bez právneho významu požadovať podanie návrhu na pokračovanie v konaní po uplynutí šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Okresný súd poukázal na to, že by bolo nereálne riadne pokračovať v konaní, pokiaľ by aj takýto návrh bol podaný, ak dôvod, pre ktorý bolo konanie prerušené, stále trvá. Okresný súd sa nestotožnil s výkladom ust. § 163 ods. 2 CSP prezentovaným žalovaným, pretože aplikácia tohto zákonného ustanovenia nebola možná na posudzovaný prípad, ktorý bol iný, pretože strany sporu jasne prezentovali svoj postoj k prerušeniu konania a že toto má trvať až do skončenia iného konania. K návrhu žalovaného na opätovné prerušenie konania aj čo do zaplatenia sumy 615.316,53 Eur s príslušenstvom okresný súd uviedol, že žalovaný konkrétny návrh nepredniesol, nešpecifikoval dôvody, ktoré by mal okresný súd zväžiť k prerušeniu konania, aj pokiaľ išlo o nárok na náhradu trov konania vo výške 615.316,53 Eur. Okresný súd však návrh na prerušenie konania zamietol len z opatrnosti, pretože takýto návrh nebol prednesený riadne. Žalovaný okresnému súdu neozrejmil, akým spôsobom zmenil žalobu v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, čo by malo podľa jeho názoru byť dôvodom na prerušenie konania.

13. Okresný súd k výrokovej časti III. čiastočného rozsudku uviedol v odôvodnení, v odseku 28., že nebolo sporné to, že žalobca zaplatil žalovanému dňa 27.06.2011 sumu 579.314,67 Eur a sumu 22.501 Eur a dňa 11.06.2013 sumu 13.500,86 Eur. Sumu 579.314,67 Eur a sumu 22.501 Eur uhradil žalobca žalovanému na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č.k. 49Cb/59/2000-606, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č.k. 1Obo 107/2010-702 ako trovy prvostupňového konania (579.314,67 Eur) a ako trovy odvolacieho konania (22.501 Eur). Na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, sp. zn. 1M Obdo V/3/2012, uhradil žalobca žalovanému sumu 13.500,86 Eur ako trovy dovolacieho konania. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na vrátenie uhradených trov konania titulom bezdôvodného obohatenia, pretože právny dôvod, na základe ktorého vyplatil tieto sumy titulom trov konania žalovanému odpadol, pretože rozsudky prvostupňového a odvolacieho súdu boli neskor zrušené (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2015, č.k. II. ÚS 777/2014-67 a následne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.05.2016, č.k. 1M Obdo V 3/2015).

14. Okresný súd vo všeobecnosti v odseku 29. odôvodnenia napadnutého čiastočného rozsudku poukázal na inštitút bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v odseku 30. odôvodnenia čiastočného rozsudku okresný súd uviedol, že vzťah z bezdôvodného obohatenia v posudzovanom prípade sa spravuje komplexne Občianskym zákonníkom, a to aj pokiaľ ide o dĺžku premĺčacej doby. Okresný súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že premĺčanie je potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka, t.j. uplatňovať štvorročnú premĺčaciu dobu, ak ide o vzťah medzi podnikateľmi. Okresný súd prisvedčil žalovanému, že je potrebné dôsledne odlišiť situáciu, z ktorej vzniklo bezdôvodné obohatenie, teda či táto situácia má pôvod v obchodno-právnom vzťahu podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka alebo nie, a to aj napriek tomu, že obidva subjekty právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sú podnikateľmi. V danom prípade podľa okresného súdu, hoci išlo o dva podnikateľské subjekty v zmysle ust. § 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka, vznikol medzi stranami sporu vzťah z bezdôvodného obohatenia zo situácie, kedy medzi nimi nebol vzťah súvisiaci s podnikaním, preto bolo potrebné na premĺčanie aplikovať ustanovenie Občianskeho zákonníka.

15. Okresný súd za aplikácie ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobca poskytol žalovanému plnenie dňa 27.06.2011 a dňa 11.06.2013 a žaloba bola podaná dňa 15.11.2017. Okresný súd mal za to, že nebolo dôležité, kedy boli plnenia poskytnuté žalovanému, ale podstatné pre počítanie premĺčania bol okamih, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, čo v danom prípade nebol totožný okamih s okamihom poskytnutého plnenia. Najprv musí k bezdôvodnému obohateniu reálne dôjsť a až od toho momentu možno začať počítať lehoty potrebné na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie súdu o trovách konania je rozhodnutie procesného charakteru. Do momentu rozhodnutia vo veci samej nárok ako taký neexistuje. V prípade trov konania sa jedná o rozhodnutie, ktoré má konštitutívny účinok. Až rozhodnutím súdu vzniká nárok na náhradu trov konania. Pokiaľ dôjde k jeho zrušeniu, dochádza k bezdôvodnému obohateniu zo strany toho, voči komu bolo plnené. Zrušením rozhodnutia odpadne právny dôvod, na základe ktorého k plneniu došlo. Už zo samotnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia, t.j. plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, vyplýva, že najprv bolo plnenie dôvodné a následne sa stalo bezdôvodným, pretože prvotný dôvod plnenia následne odpadol, zanikol. Až okamihom odpadnutia právneho dôvodu sa

poskytnuté plnenie sta'va bezdôvodným obohatením. Až okamihom zrušenia rozhodnutia možno hovoriť o vzniku bezdôvodného obohatenia, a teda až od tohto momentu začína plynúť objektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia. Okresný súd poukázal na rozhodnutie R 11/1977, sp. zn. 1CZ 53/75, podľa ktorého premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie neoprávneného majetkového prospechu z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol, keď právoplatné rozhodnutie správneho orgánu o priznaní tohto plnenia bolo zrušené, začína plynúť až od právoplatnosti rozhodnutia o zrušení pôvodného rozhodnutia, nie skôr, ani neskôr. K zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č.k. 1Obo 107/2010-702 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č.k. 49Cb/59/2000-606 došlo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.05.2016, kedy vec bola vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie po Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2015, sp. zn. II. ÚS 777/2014. Okresný súd uviedol, že najskôr objektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie žalobcovho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť odo dňa 26.05.2016 a subjektívna dvojročná premlčacia doba potom od okamihu, kedy sa žalobca o zrušovanom rozhodnutí dozvedel, čo bol nepochybne neskorší dátum než ten, kedy začala plynúť objektívna premlčacia doba. Ak žalobca podal žalobu na okresný súd dňa 15.11.2017, bola žaloba podaná včas, teda tak v objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej dobe. Okresný súd námietku premlčania vznesenú žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

16. Okresný súd žalobe žalobcu vyhovel a okrem sumy 615.316,53 Eur okresný súd priznal aj úroky z omeškania. Žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 11.07.2016, ktorú žalovaný prevzal dňa 13.07.2016. Žalobca vo výzve určil 8-dňovú lehotu na zaplatenie od doručenia tejto výzvy. Žalovaný v žalobcom poskytnutej lehote, t.j. od 14.07.2016 do 21.07.2016 dlh nezaplatil, preto nasledujúcim dňom 22.07.2016 nastalo omeškanie. Žalobcovi okresný súd priznal úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., a to 8% ročne zo sumy 615.316,53 Eur od 22.07.2016 do zaplatenia.

17. Okresný súd za aplikácie ust. § 262 ods. 3 CSP výrokom IV. čiastočného rozsudku vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o všetkých uplatnených nárokoch, resp. o celom nároku.

18. Proti čiastočnému rozsudku okresného súdu v celom rozsahu podal odvolanie žalovaný. Žalovaný mal za to, že čiastočný rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnym procesným postupom bolo znemožnené žalovanému uplatňovať práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP).

19. Žalovaný vo vzťahu k výroku I. napadnutého čiastočného rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na zastavenie konania, namietal, že takýto postup okresného súdu neobstojí s poukazom na ust. § 163 ods. 2 CSP, keď zhodne žalobca a žalovaný navrhli prerušenie konania. Pokiaľ ani jedna zo strán nepodala v lehote šiestich mesiacov návrh na pokračovanie v konaní o zaplatenie 5.407.696,82 Eur, tak konanie malo byť zastavené. Ak došlo k obligatórnemu prerušeniu konania zo strany okresného súdu v zmysle ust. § 163 CSP bez ohľadu na skutočnosť, že v odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol, že k tomuto prerušeniu došlo podľa ust. § 164 CSP, okresnému súdu nezostalo nič iné, než toto konanie zastaviť podľa ust. § 163 ods. 2 CSP. Pokiaľ tak nepostupoval, žalovaný navrhol výrok I. napadnutého čiastočného rozsudku v odvolacom konaní zmeniť a zastaviť konanie v časti o zaplatenie 5.407.696,82 Eur s príslušenstvom.

20. K výroku II. čiastočného rozsudku okresného súdu žalovaný v odvolaní poukázal na to, že bola prednesená nová právna argumentácia, prečo malo byť konanie aj v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 a túto novú argumentáciu uviedol na pojednávaní konanom dňa 7.10.2020. Návrh na prerušenie konania bol riadne prednesený a odôvodnený a ak s týmto návrhom sa okresný súd nevysporiadal, tak jeho rozhodnutie vo výroku II. čiastočného rozsudku okresného súdu, ktorým bol návrh na prerušenie konania zamietnutý a k tomuto výroku viažuce sa odôvodnenie, je rozhodnutím v tejto časti nepreskúmateľným. Žalovaný mal za to, že do rozhodnutia vo veci samej, a to v konaní o zaplatenie sumy 5.407.696,82 Eur s príslušenstvom, ktorá je vedená na Krajskom súde

v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, nie je možné dať odpoveď na otázku či žalobcom zaplatené trovy konania boli plnením bez právneho dôvodu alebo na základe práva. Žalovaný navrhol čiastočný rozsudok okresného súdu vo výroku II. zmeniť tak, že bude prerušené konanie v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016.

21. K výroku III. čiastočného rozsudku okresného súdu, podľa ktorého je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi 615.316,53 Eur spolu s príslušenstvom, a to s úrokmi z omeškania, žalovaný v odvolaní nesúhlasil s právnym názorom, postupom okresného súdu, ktorý ku kvalifikovaniu žalobcovho nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu zaplatených trov súdneho konania, podľa rozhodnutí, ktoré následne v neskoršom štádiu konania boli zrušené, považoval za záväzný právny názor, ktorý vyjadril Krajský súd v Žiline v rozhodnutí č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.5.2019. Žalovaný uviedol, že toto rozhodnutie krajského súdu sa týkalo uznesenia o (ne)prerušení konania v celom rozsahu uplatneného žalobcovho nároku, resp. len v časti, pričom viazanosť okresného súdu s právnym názorom odvolacieho súdu sa vzťahuje len v prípade, ak odvolací súd v meritórnej časti zruší rozhodnutie okresného súdu a vráti mu vec na ďalšie konanie. Žalovaný namietal, že pokiaľ ide o trovy konania, tieto predstavujú príslušenstvo pohľadávky, t.j. ide o náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a teda ich osud závisí od osudu samotnej pohľadávky, ktorej sú príslušenstvom. Žalovaný namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou vzťahu medzi konštitutívnym procesným nárokom na náhradu trov prisúdených súdom a hmotnoprávnym nárokom na náhradu nákladov súvisiacich s uplatnením pohľadávky, ktoré predstavujú príslušenstvo pohľadávky. Žalovaný v odvolaní poukázal na paralelu s prípadom zabezpečovacej zmenky, teda zmenky, ktorá zabezpečuje, zaisťuje platenie určitého kauzálneho záväzku. Nárok na náhradu príslušenstva žalovanej pohľadávky v podobe nákladov jej vymáhania pred súdom je hmotno-právny nárok a ak nebol do času úhrady náhrady trov konania osobitne druhou stranou uhradený, tak najneskôr dovtedy existuje. Podľa žalovaného je potrebné rozlišovať procesný, formálny nárok na náhradu trov a „za ním“ sa nachádzajúci hmotnoprávny, kauzálny nárok na náhradu nákladov sporu o pohľadávku podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Podľa žalovaného je nepochybné, že zaplatením náhrady trov boli zaplatené aj hmotnoprávne náklady sporu (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V súvislosti s právnym názorom, ktorý vyjadril Krajský súd v Žiline v uznesení č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.05.2019, žalovaný uviedol, že už v priebehu konania namietal odkaz krajského súdu na jednotlivé rozhodnutia v odôvodnení tohto uznesenia. Rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo 32/2016, sp. zn. 2Sžo 36/2014, sp. zn. 4 Sžo 56/2015 boli vydané v správnom súdnictve. Krajským súdom citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky nijako nevyvrátili závery obsiahnuté v uznesení Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo/5406/2007 zo dňa 25.8.2008 a ani nie sú v rozpore s argumentáciou žalovaného, pretože rozhodnutia neposudzovali charakter trov konania v situácii, kedy tieto trovy konania tvoria príslušenstvo v konaní uplatňovaného peňažného nároku majúceho svoj základ v hmotnom práve, a teda sa vôbec nevzťahujú na tento prípad. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 12/2006, tento posudzoval charakter pohľadávky na náhradu trov konania v konaní, ktorého predmetom nebolo uplatnenie peňažného práva, ale predmetom bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Krajský súd v Žiline ďalej svoje tvrdenia oprel o závery obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cz/71/87 zo dňa 27.10.1987, z obsahu ktorého je zrejmé, že predmetom konania bolo určenie hranice medzi susednými pozemkami. Ani z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Cz 35/88 zo dňa 31.5.1988 nie je možné určiť, v akom konaní bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Tieto obidve rozhodnutia riešia odlišnú situáciu a záver z nich vyplývajúci je, že po zrušení právoplatného súdneho rozhodnutia musí súd nanovo rozhodnúť aj o trovách pôvodného konania.

22. Žalovaný zdôvodnil, že je potrebné rozlišovať medzi situáciou, kedy sa súdnym rozhodnutím priznáva náhrada trov konania, ktoré zároveň tvoria príslušenstvo uplatňovanej peňažnej pohľadávky a situáciou, kedy takéto príslušenstvo netvorí. Žalovaný si je vedomý rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky v prípade posudzovania otázky, akým typom práva je právo na náhradu trov konania, z ktorej právo na náhradu trov konania je považované za čisté procesné právo, ktoré sa konštituuje až vydaním súdneho rozhodnutia, ktorým sa toto právo strane sporu priznáva, avšak len v prípade, kedy je v konaní uplatňovaný iný ako peňažný nárok majúci svoj základ v hmotnom práve alebo ak je v konaní vo veci samej žalobcom síce uplatňovaný peňažný nárok majúci svoj základ v hmotnom práve, ale žaloba ho uplatňujúca je súdom zamietnutá a úspešnej strane sporu je priznaná náhrada trov súdneho konania. Ak je však v konaní uplatňovaný peňažný nárok majúci svoj základ v

hmotnom práve a žalobcovi je tento nárok priznaný, pričom sa prizná aj nárok na náhradu trov súdneho konania, ide o nárok zvláštnej hmotnoprávnej povahy, keďže jeho zaplatením zanikne nielen procesný nárok na náhradu trov konania konštituovaný súdnym rozhodnutím, ale aj kauzálny nárok, ktorý za ním bol tak, ako to vyjadril žalovaný v odvolaní v odseku 13. až 31.. Žalovaný mal za to, že pohľadávka na prípadné vrátenie takto zaplatenej sumy, ktorou sa plnil aj kauzálny hmotnoprávny nárok, je premlčaná, pretože bezdôvodné obohatenie vzniká už okamihom prijatia plnenia. Žalobcov nárok v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je premlčaný, lebo žalobca zaplatil žalovanému dňa 27.6.2011 a 11.6.2013 sumu celkom 6.023.286,35 Eur, pričom žaloba bola podaná dňa 15.11.2017, teda po viac ako 4 rokoch od úplného zaplatenia.

23. Žalovaný v odvolaní namietal, že okresný súd sa v čiastočnom rozsudku nevysporiadal s argumentáciou prednesenou na pojednávaní konanom dňa 7.10.2020 ohľadom zásadnej vady konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave v súčasnosti pod sp. zn. 13Cb/1/2016, ktorá má dosah na zákonnosť postupu aj v tejto veci. Žalovaný v časti vady postupu konania poukázal na konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, keď nemal možnosť zúčastniť sa konania o ústavnej sťažnosti. Žalovaný poukázal na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, dodatkový protokol dohovoru s dôrazom, že dohovor sa má aplikovať priamo v konaní. Priama aplikácia dohovoru v konaní je namieste a neprekáža takémuto postupu ani to, že žalovaný nepodal proti Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.6.2015 a ani proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V/3/2015 zo dňa 26.5.2016 sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva, a teda, že neexistuje rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré by konštatovalo porušenie práv žalovaného v týchto konaniach, a to v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 777/2014 a v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V/3/2015. K priamej aplikácii Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako medzinárodnej zmluvy (ďalej aj len „Dohovor“) žalovaný poukázal na jednotlivé prípady riešené Európskym súdom pre ľudské práva, vo väzbe aj na namietaný postup pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Žalovaný v odvolaní namietal, že v konaní o ústavnej sťažnosti podanej žalobcom sp. zn. II. ÚS 777/2014 aj napriek tomu, že to vyžadovala povaha veci, ako aj Dohovor interpretovaný v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (López Guió proti Slovenskej republike), nebola mu doručená ústavná sťažnosť a nebolo mu umožnené v konaní o nej sa k nej vyjadriť, tým nebol dodržaný ani minimálny prah procesnej ochrany, ktorú postavenie a oprávnené záujmy žalovaného vyžadovali. K rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky žalovaný poukázal na prípad López Guió proti Slovenskej republike a aj prípad F. Perea. Ústavný súd Slovenskej republiky svojím Nálezom č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.6.2015 zaviazal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby prehodnotil zamietavé stanovisko k mimoriadnemu dovolaciemu prieskumu a de facto, aby mimoriadnemu dovolaniu vyhovel. Tým ale v spojení aj s konečným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o mimoriadnom dovolaní podanom Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky zasiahol do stability právoplatného súdneho rozhodnutia v pôvodnom konaní a porušil čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Žalovaný v odvolaní poukázal na prípad „Compcar“ - COMPCAR, s.r.o. v. SLOVAKIA, sťažnosť č. 25132/13, rozsudok zo dňa 9.6.2015, prípad DRAFT-OVA, a.s. proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 72493/10, rozsudok zo dňa 9.6.2015. Žalobca mal právo žiadať, pokiaľ je rozhodnutie založené na zásadnej právnej otázke, aby odvolací súd v prípade potvrdzujúceho rozhodnutia pripustil dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ktorý návrh žalobca nepodal, ale vybral si ľahšiu cestu v podobe podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Žalovaný v odvolaní ďalej poukázal na konanie dovolacieho súdu, dovolacie dôvody, v spojení s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade DRAFT-OVA. K zrušeniu rozsudku v pôvodnom konaní došlo až následkom intervencie Ústavného súdu Slovenskej republiky Nálezom č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.6.2015. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.6.2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V/3/2015 zo dňa 26.5.2016 predstavoval pre žalovaného neoprávnený zásah do jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu. Žalovaný apeloval na to, že odvolací súd je povinný aplikovať Dohovor s Protokolmi a judikatúru ESLP na daný prípad aj bez toho, aby konkrétne otázky práve tento konania riešil Európsky súd pre ľudské práva či už v poradnom stanovisku alebo v rozhodnutí. Ak odvolací súd bude postupovať v zmysle uvedeného, musí dospieť k záveru, že žaloba má byť v celom rozsahu zamietnutá. Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky ignoroval judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, týkajúcu sa procesného postavenia účastníkov súdnych konaní a ich prístupu k ústavnému súdu (López Guió).

24. K námietke premlčania, ktorú uplatnil žalovaný a vyhodnotil okresný súd, žalovaný poukázal na to, že trovy dovolacieho konania boli priznané rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Obdo V3/2012 zo dňa 26.3.2013, ktorý bol zrušený Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.6.2015, a preto vo vzťahu k náhrade trov dovolacieho konania v sume 13.500,86 Eur začala plynúť trojročná objektívna lehota už dňom 11.6.2015 a nie až 26.5.2016, ako to uviedol okresný súd a subjektívna dvojročná lehota okamihom, kedy bol nález ústavného súdu doručený žalobcovi. Takýto dôkaz o doručení nálezu ústavného súdu žalobcovi nebol žalobcom v súdnom konaní predložený. Podľa žalovaného ide o podstatnú skutočnosť, ktorá má vplyv na posúdenie otázky premlčania nároku. Ak bol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky doručený žalobcovi pred 15.11.2015, tak jeho nárok na zaplatenie sumy 13.500,86 Eur, predstavujúcej náhradu trov dovolacieho konania je v celom rozsahu premlčaný, pretože žaloba vo veci samej bola podaná až dňa 15.11.2017, a teda bola by podaná až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Žalovaný pritom vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k celému nároku žalobcu viackrát počas priebehu konania pred okresným súdom. Okresný súd v odseku 30. odôvodnenia napadnutého čiastočného rozsudku uviedol, že vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol medzi žalobcom a žalovaným zo situácie, kedy medzi nimi nebol vzťah súvisiaci s podnikaním, t.j. okresný súd aplikoval Občiansky zákonník, avšak žalobcovi úrok z omeškania priznal podľa Obchodného zákonníka, ako keby medzi stranami sporu bol obchodno-právny vzťah. Žalovaný poukázal na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže pre úroky z omeškania malo byť aplikované toto zákonné ustanovenie a úrok z omeškania, na ktorý mal žalobca nárok, je 5 % a nie okresným súdom priznaných 8 % ročne. Zaplatením sumy 615.316,53 Eur žalobca plnil procesný a zároveň aj kauzálny nárok, a teda zrušením rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými bol žalovanému priznaný procesný nárok, nedošlo k zániku kauzálneho nároku. Ak sa v konaní na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 13Cb/1/2016 skúma otázka existencie žalovaného hmotno-právneho nároku na zaplatenie sumy 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom, skúma sa tým aj existencia kauzy vo vzťahu k nárokom žalovaného na zaplatenie nákladov spojených s uplatneným peňažným nárokom na zaplatenie tejto sumy a do času, kým sa v konaní pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 právoplatne nerozhodne, či takýto nárok žalovaný má alebo nie, nie je možné ani prijať rozhodnutie že žalobcom zaplatená suma trov 615.316,53 Eur nebola zaplatená po práve. Toto konanie zároveň trpí vadou, ktorá spočíva v tom, že postupom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní o ústavnej sťažnosti žalobcu na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 777/2014 bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň neexistoval žiaden legitímny dôvod, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 M Obdo V/3/2015 zo dňa 26.5.2016 znovuoťvoril spor po 16 rokoch od začatia súdneho konania a takmer po 5 rokoch od právoplatného skončenia súdneho konania toto konanie znova začal, čo predstavuje podľa žalovaného neoprávnený zásah do jeho práv na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru, a preto žalovaný má právo na ochranu spočívajúcu v tom, že žaloba bude už len z tohto titulu zamietnutá v celom rozsahu.

25. Žalovaný navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť čo sa týka výroku III. čiastočného rozsudku okresného súdu a žalobu o zaplatenie sumy 615.316,53 Eur zamietnuť. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že konanie v časti o zaplatenie sumy 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom malo byť okresným súdom zastavené podľa ust. § 163 ods. 2 CSP, aby bol čiastočný rozsudok okresného súdu zmenený, pokiaľ ide o výrok I. tak, že sa zastaví konanie v časti o zaplatenie sumy 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že toto konanie je zaťažené vadou, spočívajúcou postupom Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, žalovaný navrhol zmeniť čiastočný rozsudok okresného súdu vo výroku III. tak, že žaloba žalobcu v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom bude zamietnutá. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že konanie o zaplatenie sumy 615.316,53 Eur má byť prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, tak žalovaný žiadal čiastočný rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že sa zmena dotkne výroku II., III. a konanie bude prerušené aj v časti o zaplatenie sumy 615.316,53 Eur s príslušenstvom až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016.

26. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 28.12.2020. Žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Žalobca poukázal na svoj prednes, v ktorom výslovne uviedol, že stanovisko k prerušeniu konania o zaplatenie 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom nemožno považovať za návrh na prerušenie konania podľa ust. § 163 ods. 1 CSP, ale len za návrh na prerušenie konania

podľa ust. § 164 CSP. V prednese na pojednávaní vytyčenom na predbežné prejednanie sporu žalobca výslovne uviedol, že s prerušením konania podľa ust. § 163 ods. 1 CSP nesúhlasí, pričom okresný súd následne uznesením č.k. 20Cb/40/2017-216 zo dňa 10.07.2018 rozhodol o prerušení celého konania, a to podľa ust. § 164 CSP, proti ktorému uzneseniu okresného súdu podal odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol v odvolacom konaní Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.05.2019 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu o prerušení konania v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur zmenil a návrh žalovaného na prerušenie konania v tejto časti zamietol. Skutočnosť, že okresný súd prebiehajúce konanie prerušil nie podľa ust. § 163 ods. 1 CSP ako to tvrdí žalovaný, ale podľa § 164 CSP nespochybniteľne vyplýva z obsahu samotného uznesenia č.k. 20Cb/40/2017-216 zo dňa 10.07.2018, ako aj zo samotného uznesenia odvolacieho súdu č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.05.2019. Tvrdenie žalovaného, že okresný súd konanie prerušil podľa ust. § 163 CSP z priebehu konania, resp. vydaných súdnych rozhodnutí o prerušení konania nevyplýva, preto odvolacie dôvody žalovaného nie sú správne. Konanie v časti o zaplatenie sumy 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom je na základe uznesenia okresného súdu zo dňa 10.07.2018 prerušené podľa ust. § 164 CSP do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, preto okresný súd správne výrokom I. zamietol návrh žalovaného na zastavenie konania, ak dospel k záveru, že k prerušeniu konania nedošlo podľa ust. § 163 ods. 1 CSP, a preto nebol dôvodný postup podľa § 163 ods. 2 CSP.

27. K výroku II. napadnutého rozsudku okresného súdu, v spojení s odvolacími dôvodmi žalovaného žalobca zvýraznil, že nárok na náhradu trov konania konštitutívne priznaný súdom je procesným nárokom odlišným od hmotno-právneho nároku na príslušenstvo peňažnej pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pričom tieto nároky nemožno stotožňovať a ani zamieňať. V konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 sa otázkou uhradenia, resp. vrátenia trov súd nebude zaoberať, pretože tento nárok nikdy nebol a ani nie je predmetom konania pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 13Cb/1/2016, ale v konaní v závislosti od výsledku konania vo veci samej bude tento súd znovu rozhodovať o trovách celého konania podľa zásady procesného úspechu v konaní vyjadrenej v zmysle ust. § 255 CSP. Prerušenie konania aj v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom by nebolo v súlade s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ani s princípmi uvedenými v Čl. 6 a Čl. 17 CSP, pretože by sa predlžoval stav, keď trovy konania protistrany v konaní sp. zn. 13Cb/1/2016 znáša žalobca v rozpore s ust. § 252 a § 255 CSP, a to aj po tom, ako boli súdne rozhodnutia, na základe ktorých ich žalobca žalovanému uhradil, zrušené, čím odpadol dôvod pre ich plnenie. Žalovaný náhradu trov uhradených na základe neskôr zrušených rozhodnutí stále žalobcovi nevrátil, ide o nepripustný a nezákonný stav spočívajúci v neoprávnenom zadržiavaní uhradených trov konania, preto návrh žalovaného na prerušenie konania v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom bol správnym postupom podľa výroku II. čiastočného rozsudku okresného súdu zamietnutý.

28. K výrokovej časti III. čiastočného rozsudku okresného súdu, k odvolacím dôvodom žalovaného žalobca uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom žalovaného, ktorý procesný nárok na náhradu trov konania prekrýva s hmotnoprávnym nárokom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho dôvodu žalovaného ani po zrušení konštitutívnych procesných rozhodnutí o trovách konania k vzniku bezdôvodného obohatenia nedochádza, pretože ich plnením došlo len k zániku hmotno-právneho nároku vyplývajúceho z ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca má za to, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle hmotného práva, a to ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka nemožno paušálne stotožňovať s trovami súdneho konania, ktoré v zmysle ust. § 251 CSP vznikajú stranám až po začatí civilného sporového konania. V súdnom štádiu vzniknuté náklady sa považujú za trovy konania, o náhrade ktorých rozhodne súd, v zásade od výsledku sporu. Súdom priznané trovy konania preto majú predovšetkým procesno-právny charakter. Žalobca uviedol, že je nevyhnuté dôsledne rozlišovať medzi nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré majú čisto hmotno-právnu povahu od nákladov procesnej povahy, ktorých náhrada bola priznaná konštitutívnym súdnym rozhodnutím o náhrade trov konania, čím do popredia vystúpil ich procesno-právny charakter. Ak na základe mimoriadnych opravných prostriedkov došlo v konaní vedenom pod sp. zn. 13Cb/1/2016 k zrušeniu pôvodných právoplatných rozhodnutí, vrátane výrokov o trovách konania a vec bola vrátená na nové konanie, bude vo veci znovu rozhodnuté aj o trovách celého konania. Ak ten, komu boli trovy vyplatené, ich po zrušení právoplatných procesných konštitutívnych rozhodnutí dobrovoľne nevráti, zadržiava ich od momentu vyhlásenia zrušujúceho rozhodnutia bez právneho dôvodu. Právnym

dôvodom plnenia bolo práve konštitutívne súdne rozhodnutie, na základe ktorého bol súdom priznaný procesný nárok na náhradu trov konania plnený. Dôvodom plnenia nebol hmotno-právny nárok ako to tvrdí žalovaný, ktorý nebol v konaní vedenom pod sp. zn. 13Cb/1/2016 ani riadne uplatnený, keďže v tejto časti nebol vôbec špecifikovaný. Trovy zaplatené na základe zrušeného rozhodnutia je preto žalovaný povinný vrátiť. Žalobca zdôraznil to, že o už zaplatených trovách z jeho strany, ktoré uhradil na základe neskôr zrušených rozhodnutí, resp. o povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi trovy konania, ktoré mu boli vyplatené na základe neskôr zrušených rozhodnutí, sa v konaní pod sp. zn. 13Cb/1/2016 rozhodovať nebude, pretože tento nárok nikdy nebol a ani nie je predmetom konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, v ktorom žalobca vystupuje v procesnej pozícii žalovaného. Práve z dôvodu, že o trovách celého konania sp. zn. 13Cb/1/2016 pred Krajským súdom v Bratislave bude opätovne rozhodované novým rozhodnutím, ktoré bude mať opäť konštitutívne účinky a s poukazom na skutočnosť, že právoplatné rozhodnutia súdu, na základe ktorých žalobca uhradil žalovanému trovy konania, boli zrušené, vznikol objektívny stav bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktorý vyplatené trovy zadržáva z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Povinnosť nahradiť trovy konania neúspešnej protistrane z hmotného práva nevyplýva a ani nikdy nevyplývala. Je založená procesným rozhodnutím súdu, ktoré má nesporne procesný konštitutívny charakter. Ak rozhodnutie, ktoré konštituuje povinnosť nahradiť trovy konania neskôr na základe mimoriadneho opravného prostriedku bolo zrušené, odpadol právny dôvod na základe ktorého sa plnilo, pričom tento dôvod nespočíval v hmotnom práve, preto ani nemá hmotno-právnu povahu. Zrušením rozhodnutia dochádza k objektívnemu stavu vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný povinný vydať.

29. Žalobca poukázal na to, že rozhodnutie o trovách konania je konštitutívnym rozhodnutím. Výrok o povinnosti nahradiť trovy konania je závislým výrokom od výroku vo veci samej a má procesnú povahu, vyplýva z procesnoprávných predpisov, preto poukazovanie žalovaného na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka nemôže obstať. Žalobca sa nestotožnil ani s právnym názorom žalovaného pri uplatnenej námietke premlčania. Žalovanému žalobca uhradil trovy konania na základe v tom čase existujúcich právoplatných súdnych rozhodnutí. K vzniku bezdôvodného obohatenia preto nemohlo dôjsť okamihom poskytnutia plnenia, ako to uviedol žalovaný, ale až po zrušení rozhodnutí, ktoré povinnosť plniť, a to zaplatiť náhradu trov konania konštituovali. Z dôvodu existencie právoplatných rozhodnutí v čase ich plnenia preto žalobca nemohol žalovanému plniť bez právneho dôvodu, lebo právny dôvod plnenia v čase plnenia existoval, a preto k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo až po zrušení týchto rozhodnutí, keď odpadol dôvod uskutočneného plnenia. K právnej argumentácii žalovaného v odvolaní, že sa okresný súd nevysporiadal s prednesom právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní konanom dňa 07.10.2020, žalobca poukázal na ust. § 153 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva sudcovská koncentrácia konania. Žalovaný právnu argumentáciu v namietaní konania pred Ústavným súdom SR a Najvyšším súdom SR v dovolacom konaní, uplatnil až na pojednávaní konanom dňa 07.10.2020, čím podľa žalobcu porušil ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania, nakoľko túto právnu argumentáciu žalovaný mohol uplatniť v zmysle ust. § 167 ods. 4 CSP najneskôr vo svojej duplike a nie až na poslednom pojednávaní pred vyhlásením rozhodnutia. Navyiac, žalovaný proti rozhodnutiam Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR nepodal sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva. Neexistuje žiadne právne záväzné rozhodnutie pre strany sporu, z ktorého by žalovaným tvrdené závery vyplývali. Okresný súd zrejme aj z tohto dôvodu v písomnom odôvodnení čiastočného rozsudku sa právnou argumentáciou žalovaného, predloženou až na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 07.10.2020 nezaoberal a rešpektoval zásadu právneho štátu, keď vychádzal z právoplatných súdnych rozhodnutí, vrátane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 777/2014 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V/3/2015, voči ktorým rozhodnutiam právna argumentácia žalovaného smeruje. Ak aj okresný súd v odôvodnení svojho čiastočného rozsudku uvedenú skutočnosť neuviedol, podľa žalobcu uvedené nepredstavuje inú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

30. Žalobca k odvolaciemu dôvodu premlčania uplatnenej pohľadávky uviedol, že nárok priznaný výrokom III. napadnutého čiastočného rozsudku okresného súdu nie je premlčaný. Žaloba bola podaná na okresnom súde dňa 15.11.2017. Za aplikácie Občianskeho zákonníka, k dátumu podania žaloby, t.j. ku dňu 15.11.2017 neuplynula 2-ročná subjektívna premlčacia doba, pretože Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.06.2015, ktorým došlo k zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V/3/2012 zo dňa 26.03.2013 bol žalobcovi doručený dňa 18.11.2015. Žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu o doručení nálezu dňa 18.11.2015 v priebehu konania pred okresným súdom nespochybnil, preto toto skutkové tvrdenie žalobcu, s poukazom

na ust. § 151 CSP sa považovalo v priebehu konania za nesporné a okresný súd nemusel vykonávať dokazovanie. Ak by žalovaný tvrdenia o doručení nálezu Ústavného súdu SR účinne spochybnil, žalobca by v tomto smere navrhol vykonať dokazovanie, ktorým by preukazoval pravdivosť skutkového tvrdenia. Vzhľadom k dátumu doručenia nálezu Ústavného súdu SR žalobcovi dňa 18.11.2015 a dátum podania žaloby na okresný súd dňa 15.11.2017 je zrejmé, že k uplynutiu premlčacej doby nedošlo, a to ani 2-ročnej subjektívnej, ani 3-ročnej objektívnej, počítanej podľa Občianskeho zákonníka a rozhodne nie ani 4-ročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka. Pokiaľ premlčacia doba nemohla uplynúť ani pri prvom zrušenom rozhodnutí, a to zrušení rozsudku NS SR sp. zn. 1 M Obdo V/3/2012, nemohla uplynúť ani pri neskor zrušených rozhodnutiach, a to rozsudku NS SR č.k. 1Ob0/107/2010-702 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 49Cb/59/2000-606, zrušených uznesením NS SR sp. zn. 1 M Obdo V/3/2015 zo dňa 26.05.2016, doručeným 08.07.2016. Pokiaľ by podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné na zistený skutkový stav aplikovať Obchodný zákonník, tak žalobca navrhol, aby odvolací súd vyzval žalovaného vyjadriť sa k možnému použitiu ust. § 397 Obchodného zákonníka, aplikovania ktorého sa žalobca dovoľával v konaní pred okresným súdom. Žalobca mal za to, že na vzniknutý záväzok z bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať Obchodný zákonník, s poukazom na obchodno-právny charakter vzniknutého právneho vzťahu medzi stranami sporu, a preto pri rozhodovaní o nároku na úroky z omeškania okresný súd správne aplikoval obchodno-právnu úpravu podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z. a žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške 8% ročne. Tvrdenia žalovaného, že konanie trpí vadou, ktorá má spočívať v postupe Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní o ústavnej sťažnosti, vedenom na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 777/2014, ktorým malo byť porušené právo žalovaného na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň že neexistoval žiadny legitímny dôvod, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 M Obdo V/3/2015 zo dňa 26.05.2016 znovuotvoril po 16 rokoch od začatia súdneho konania a takmer po 5 rokoch od právoplatného skončenia súdneho konania toto konanie znova, čo predstavovalo neoprávnený zásah do práva žalovaného na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, a teda žalovaný má právo na ochranu spočívajúcu v tom, že žaloba bude už len z tohto titulu zamietnutá v celom rozsahu, žalobca považoval za ničím nepodložené konštatovanie žalovaného. Podľa žalobcu nie je v kompetencii žalovaného komentovať a hodnotiť správnosť postupu Ústavného súdu Slovenskej republiky pri prejednávaní ústavnej sťažnosti, ani rozhodovanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky len preto, že tieto súdne orgány rozhodli v neprospech žalovaného. Ak žalovaný s týmito rozhodnutiami nebol spokojný, mohol včas využiť dostupné právne prostriedky na svoju ochranu (napr. sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva, príp. iný príslušný súdny orgán) a domáhať sa nápravy. Žalovaný žiadne tieto prostriedky právnej ochrany nevyužil, a preto je potrebné zachovať princíp právnej istoty a vychádzať z týchto právoplatných rozhodnutí. Žalobca navrhol čiastočný rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny.

31. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, v ktorom v podstate zotrval na odvolacích dôvodoch. Žalovaný zvýraznil, že zhodnosť návrhu na prerušenie konania sa musí posudzovať len z hľadiska obsahu tohto prejavu vôle. Pokiaľ obe strany sporu navrhli prerušenie konania, išlo bezpochyby o návrh zhodný. Strany sporu navrhli konanie prerušiť podľa ust. § 163 ods. 1 CSP. Ak okresný súd zamietol návrh žalovaného na zastavenie konania v časti o zaplatenie 5.407.696,82 Eur s príslušenstvom, jeho postup bol v rozpore s ust. § 163 ods. 2 druhá veta CSP. K výrokom II. a III. napadnutého čiastočného rozsudku okresného súdu podľa žalovaného žalobca žiadne nové skutočnosti, ani novú argumentáciu neuviedol. Ohľadom právnej argumentácie žalovaného prednesenej na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 7.10.2020, žalobca poukázal na ust. § 153 ods. 1 CSP, ktoré normuje sudcovskú koncentráciu konania a podľa ktorého ustanovenia strany sporu sú povinné uplatniť prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany včas. Žalovaný uviedol, že okresný súd mal vedomosť o predmetnom Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.6.2015, ako aj o tej skutočnosti, že žalovaný nemohol nijako zasiahnuť do predmetného konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, čo vyplýva z toho, že Okresný súd Liptovský Mikuláš požiadal Krajský súd v Bratislave o zapožičanie spisu sp. zn. 13Cb/1/2016, ktorý bol následne vrátený Krajskému súdu v Bratislave. Žalovaný zdôraznil, že sudcovská koncentrácia konania sa vzťahuje (okrem hmotno-právnej námietky, čo nie je daný prípad) len na skutkové tvrdenia strán sporu, avšak v žiadnom prípade sa nevzťahuje na právnu argumentáciu, ktorú môže strana sporu dopĺňať a meniť počas celého priebehu súdneho konania. Právna argumentácia strán sporu nie je v zmysle Civilného sporového poriadku považovaná za prostriedok procesného útoku a ani za prostriedok procesnej obrany. Dohovor

o ochrane ľudských práv a základných slobôd, protokoly prijaté k nemu, ako aj ustálená rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva predstavujú „štrasburský systém práva“, ktorý je ako súčasť ústavného poriadku Slovenskej republiky referenčným rámcom pre podústavné právo, zdrojom jeho záväzného výkladu a zároveň súhrnom právnych noriem, ktoré sú priamo uplatniteľné a majú prednosť ako normy s priamym účinkom pred bežnými zákonmi. Inými slovami vyjadrené žalovaným, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva je pre všeobecné súdy rovnako záväzná ako iné vnútroštátne normy práva a vychádzajúc so zásady iura novit curia súdy ju majú aplikovať v konkrétnej veci bez ohľadu na to, či strana sporu na takúto judikatúru poukáže alebo nie. Súd je orgán, ktorý pozná právo, a teda aj pozná rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva v otázkach, ktoré boli rozhodujúce aj v tomto spore. Bolo preto bez právneho významu, či žalovaný sa obrátil na Európsky súd pre ľudské práva alebo nie, a teda či prostriedky právnej ochrany proti uvedeným rozhodnutiam, a to rozhodnutiu Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR využil alebo nevyužil. Všeobecné súdy sú povinné aplikovať judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako ktorýkoľvek iný zdroj práva a ak tak všeobecné súdy neučinia alebo táto aplikácia je nesprávna, trpí vydané rozhodnutie vadou. Žalovaný poukázal na konanie pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Ak súd uzavrie otázku tak, že zaplatením náhrady trov konania plnil žalobca zároveň hmotno-právny nárok žalovaného, tak aj v prípade, ak by žalobca mal nárok na jeho vrátenie (definitívnu odpoveď na túto otázku podľa žalovaného dá súd v súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016), potom platí, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil už okamihom prijatia plnenia. Už týmto okamihom začína potom plynúť trojročná objektívna premlčacia doba v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto predpokladu potom žalobcov nárok je premlčaný, pretože žalobca zaplatil žalovanému dňa 27.6.2011 a 11.6.2013 sumu 6.023.286,35 Eur, ako uvádza samotný žalobca v žalobe a žalobu podal až dňa 15.11.2017, teda po viac ako 4 rokoch od úplného zaplatenia. Žalovaný zdôraznil, že otázka premlčania sumy 615.316,53 Eur sa odvíja od toho, či plnením pohľadávky žalovaného na zaplatenie trov konania, priznaných žalovanému v súdnom konaní, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 plnil spolu s procesným nárokom žalovaného aj hmotno-právny nárok žalovaného alebo išlo len o nárok procesný, konštituovaný súdnym rozhodnutím. Pokiaľ vzťah je občiansko-právny z titulu bezdôvodného obohatenia a spravuje sa komplexne Občianskym zákonníkom aj napriek tomu, že obe strany sporu sú podnikateľmi, pretože vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol medzi nimi zo situácie, kedy medzi nimi nebol vzťah súvisiaci s podnikaním, tak potom na druhej strane nie je možné, aby žalobcovi bol priznaný nárok na úroky z omeškania vypočítaný, ako keby išlo o vzťah obchodno-právny. Žalovaný mal za to, že jeho odvolanie voči čiastočnému rozsudku je dôvodné a zotrval na odvolacom návrhu.

32. K odvolacej replike žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 17.02.2021. Zotrval na návrhu potvrdenia rozsudku okresného súdu, s priznaním náhrady trov odvolacieho konania. Žalobca uviedol, že dôvody obligatórneho prerušenia konania sú upravené výlučne len v ust. § 162 CSP. Naproti tomu, dôvody fakultatívneho prerušenia konania sú upravené v ust. § 164 CSP. Aplikáciou ust. § 163 CSP podľa žalobcu nemožno dôjsť k záveru, že toto ustanovenie normuje obligatórny dôvod pre prerušenie konania v prípade zhodného prejavu vôle, pokiaľ jedna zo strán (v danom prípade žalobca) výslovne a jednoznačne s prerušením konania podľa ust. § 163 CSP nesúhlasil, čo žalovaný nepopiera. Okresný súd správne prerušil konanie podľa ust. § 164 CSP, čo presvedčivo zdôvodnil aj vo svojom rozhodnutí. Návrh žalovaného na zastavenie konania je nedôvodný a okresný súd ho správne zamietol. Žalobca považoval výrok I. napadnutého čiastočného rozsudku okresného súdu za vecne správny. Žalobca dodal, že tvrdenie žalovaného, že okresný súd konanie prerušil „de iure podľa § 163 CSP“ z priebehu konania, resp. vydaných súdnych rozhodnutí o prerušení konania nevyplýva. Aj podľa rozhodnutia odvolacieho súdu konanie v časti o zaplatenie sumy 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom zostalo na základe uznesenia okresného súdu zo dňa 10.07.2018 prerušené podľa ust. § 164 CSP do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 a aj z tohto dôvodu okresný súd správne výrokom I. napadnutého čiastočného rozsudku zamietol návrh žalovaného na zastavenie konania. Z dôvodu, že konanie o zaplatenie 5.407.696,83 Eur s príslušenstvom je prerušené podľa ust. § 164 CSP, okresný súd správne dospel k záveru, že k prerušeniu konania nedošlo v zmysle ust. § 163 ods. 1 CSP, a preto nebol dôvodný postup k zastaveniu konania v tejto časti podľa ust. § 163 ods. 2 CSP.

33. Podľa žalobcu je odvolanie žalovaného nedôvodné aj proti výroku II. čiastočného rozsudku okresného súdu. Okresný súd správne rozhodol, ak výrokom II. čiastočného rozsudku návrh žalovaného na prerušenie konania v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom zamietol. Povinnosť

nahradiť trovy konania neúspešnej protistrane konštituovanú neskôr zrušenými súdnymi rozhodnutiami, na základe ktorých sa žalobca domáha vrátenia uhradených trov konania, nie je možné stotožňovať s povinnosťou vyplývajúcou z hmotného práva. Ide o odlišné nároky. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa hmotného práva v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s trovami súdneho konania, ktoré v zmysle ust. § 251 CSP stranám sporu vznikajú až po začatí civilného sporového konania. Žalobca zdôraznil, že súd v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 sa nebude zaoberať, a to ani po pripustení zmeny žaloby, otázkou uhradenia, resp. vrátenia trov konania, pretože tento nárok nebol a ani nie je predmetom konania pod sp. zn. 13Cb/1/2016, pretože v tomto konaní v závislosti od jeho výsledku vo veci samej súd bude znovu rozhodovať o nároku úspešnej strany na náhradu trov celého konania podľa zásady procesného úspechu v konaní, ktorá je vyjadrená v § 255 CSP. Prerušenie konania v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom by preto podľa žalobcu bolo porušením čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v rozpore s princípmi uvedenými v Čl. 6 a Čl. 17 CSP, pretože týmto postupom by súd predlžoval stav, keď trovy konania protistrany v konaní sp. zn. 13Cb/1/2016 znáša žalobca v rozpore s ust. § 252 a § 255 CSP, a to aj potom, ako boli súdne rozhodnutia, na základe ktorých ich žalobca žalovanému uhradil, zrušené, čím odpadol dôvod pre ich plnenie.

34. Žalobca sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, ktorá sa vzťahovala k výroku III. čiastočného rozsudku okresného súdu. Žalobca zdôraznil, že žalovaný sťažnosť proti rozhodnutiu Ústavného súdu SR, ani proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, a to Najvyššieho súdu SR na Európsky súd pre ľudské práva ako prostriedok svojej právnej ochrany nevyužil. Žalovaný aj po zrušení súdnych rozhodnutí, ktoré boli podkladom pre plnenie, odmieta žalobcovi vrátiť uhradenú náhradu trov konania, a to z titulu právnej argumentácie, ktorá vychádza z údajného prekryvania nároku na náhradu trov konania s hmotno-právnym nárokom na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, čo žalobca odmieta. Výsledok konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 nijako neovplyvní III. výrok čiastočného rozsudku okresného súdu, pretože týmto výrokom okresný súd rozhodol len o nároku na vrátenie uhradených trov konania, ktoré žalobca uhradil na základe rozhodnutí, ktoré boli zrušené. Názor žalovaného o premlčaní žalobcovej pohľadávky nie je podľa žalobcu správny. Žalobca zotrval na tom, že k premlčaniu tak, ako uvádza žalovaný, nedošlo.

35. K vyjadreniu žalobcu zo dňa 17.02.2021 sa vyjadril žalovaný. Zotrval na tom, že obidve sporové strany zhodne navrhli prerušenie konania v časti o zaplatenie istiny 5.407.696,82 Eur s príslušenstvom, a preto bolo nerozhodné, či podľa ust. § 163 alebo § 164 CSP. Podstatné bolo to, že išlo o zhodný prejav vôle spočívajúci v návrhu na prerušenie konania, ktorý má za následok povinnosť súdu konanie prerušiť, pretože súd nemá inú možnosť, ako konanie prerušiť najmenej na tri mesiace. Ak okresný súd zamietol návrh na zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 5.407.696,82 Eur s príslušenstvom, tento postup nebol v súlade so zákonom. V ostatnej časti svojho vyjadrenia žalovaný uviedol, že zotráva na odvolacích dôvodoch.

36. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovaného a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bolo odvolanie žalovaného proti výrokom I., II. čiastočného rozsudku okresného súdu odmietnuté podľa ust. § 386 písm. c) CSP, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné a vo výrokoch III., IV. bol čiastočný rozsudok okresného súdu potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

37. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného postupom bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/173/2021-597 zo dňa 30.03.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 10.05.2022 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

38. Žalovaný odvolaním napadol čiastočný rozsudok okresného súdu v spojení s opravnými uzneseniami (ďalej aj len „čiastočný rozsudok okresného súdu“) v celom rozsahu, t.j. keď namietal výrok I., II., III., IV.. Krajský súd posudzoval odvolanie žalovaného za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, jednotlivo k

výrokovým častiam napadnutého čiastočného rozsudku okresného súdu a k týmto výrokom sa viažuceho odôvodnenia.

39. Okresný súd výrokom I. návrh na zastavenie konania zamietol a výrokom II. návrh na prerušenie konania zamietol. Išlo o návrhy žalovaného. V poučení okresný súd uviedol, že proti čiastočnému rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš.

40. Podľa ust. § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

41. Vyššie citované zákonné ustanovenie taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. Uznesenie, ktoré nie je uvedené v ust. § 357 CSP, proti nemu odvolanie nie je prípustné. Podľa ust. § 357 písm. a) CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu prvej inštancie o zastavení konania. Ak okresný súd výrokom I. čiastočného rozsudku návrh na zastavenie konania zamietol, tak proti takémuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné. Rozhodnutie okresného súdu, ktorým sa návrh žalovaného na zastavenie konania zamietol, nie je rozhodnutím, ktoré uvádza ust. § 357 CSP, proti ktorému by bolo prípustné odvolanie. Podľa ust. § 357 písm. n) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP. Okresný súd výrokom II. čiastočného rozsudku návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Ide o rozhodnutie okresného súdu, ktoré nie je uvedené v ust. § 357 CSP, a preto voči nemu odvolanie nie je prípustné. V zmysle ust. § 357 písm. n) CSP by bolo odvolanie prípustné len v prípade, ak by došlo k prerušeniu konania podľa návrhu žalovaného.

42. Podľa ust. § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

43. Krajský súd uvádza, že ak v poučení čiastočného rozsudku okresného súdu bolo uvedené, že proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, tak nesprávne poučenie o prípustnosti odvolania, aj proti výroku I., II. nezakladá právo žalovaného na podanie odvolania, ak zákon nepripúšťa podanie odvolania, preto krajský súd odvolanie žalovaného proti výrokom I., II. čiastočného rozsudku okresného súdu odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (primerane uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.12.2010, sp. zn. 5Sžf/47/2010). Krajský súd k úplnosti dodáva, že k návrhu žalovaného na zastavenie konania, za aplikácie ust. § 163 CSP neboli splnené nielen zákonné podmienky, ale ani podmienky, za ktorých konal okresný súd. Z uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Cb/40/2017-216 zo dňa 10.07.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.05.2019 nepochybne vyplývalo, že k prerušeniu konania v časti o zaplatenie 5.407.696,83 Eur došlo podľa ust. § 164 CSP, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Pokiaľ žalovaný opätovne podal návrh na prerušenie konania aj v časti o zaplatenie 615.316,53 Eur pred okresným súdom, na ktorom návrhu zotrval aj v podanom odvolaní, tak Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.05.2019 pri zmene napadnutého uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Cb/40/2017-216 zo dňa 10.07.2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Cb/40/2017-269 zo dňa 01.10.2018,

návrh žalovaného na prerušenie konania v časti o nároku na zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom zamietol. K postupu okresného súdu a vo vyvolanom odvolacom konaní aj krajského súdu, ktorý riešil prerušenie súdneho konania za aplikácie ust. § 164 CSP, krajský súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 51/2020-14 zo dňa 06. februára 2020, ods. 25. odôvodnenia, v ktorom sa konštatuje v prípade fakultatívneho prerušenia konania atribút nezávislého rozhodovania všeobecného súdu, keď práve ust. § 164 CSP umožňuje prerušiť konanie za predpokladu, že v prebiehajúcom inom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať vplyv na jeho rozhodnutie.

44. K odvolaniu žalovaného, ktoré sa viazalo k výroku III., IV. čiastočného rozsudku okresného súdu, krajský súd uvádza, že v odvolacom konaní žalovaným dodatočne použité tvrdenia, námietky, resp. až v odvolaní žalovaným použitá obrana, ktorá nebola uplatnená v konaní pred okresným súdom, nemohla byť vzatá do úvahy z dôvodu sudcovskej, zákonnej koncentrácie konania, pokiaľ žalovaným nebol preukázaný žiaden z taxatívnych dôvodov podľa ust. § 366 písm. a) až d) CSP. Podľa použitej obrany žalovaným v konaní pred okresným súdom nebolo namietané príslušenstvo, a to úrok z omeškania, jeho výška. Žalovaný i napriek tomu, že bol právne zastúpený (Čl. 11 ods. 3 CSP), mal doručení žalobu žalobcu zo dňa 10.11.2017, v ktorej žalobca uplatnil 8% úroky z omeškania ročne, s poukazom na dĺžku súdneho konania, ako aj skutočnosti, že pri uplatnenej námietke premlčania k nároku žalobcu na zaplatenie sumy 615.316,53 Eur bola stranami sporu predostretá argumentácia použitia Občianskeho zákonníka, resp. Obchodného zákonníka, za súčasného stavu poukazovania aj na iné rozhodnutia krajských súdov, na ktoré sa odkazovalo, žalovaný neuskutočnil pred okresným súdom prostriedok procesnej obrany, keď nenamietal žalobcom uplatnenú výšku 8% úroku z omeškania ročne. Ak žalovaný až v odvolaní namietal výšku 8% úroku z omeškania ročne, išlo o novotu v odvolacom konaní, za súčasného konštatovania poučenia žalovaného o sudcovskej, ako aj zákonnej koncentrácii konania, z ktorého dôvodu v tejto časti odvolací dôvod žalovaného nemohol byť relevantný. Žalovaný podľa čl. 213a až 213g spisu zaujal stanovisko k rozhodnutiam iných súdov predkladaných žalobcom, preto už v tomto štádiu mal vedomosť o súdnych rozhodnutiach, na ktoré žalobca poukazoval a v ktorých sa vyjadroval aj názor na výšku úrokov z omeškania, preto už v tomto momente, v konaní pred okresným súdom žalovaný mohol namietat úroky z omeškania, ich výšku, čo neurobil. Ak námietku k výške úrokov z omeškania uskutočnil žalovaný až v odvolacom konaní, na túto krajský súd z titulu sudcovskej, ako aj zákonnej koncentrácie konania nemohol prihliadať.

45. Rovnako žalovaný až v odvolaní namietal, že pre premlčanie žalobcovho nároku je potrebné deliť trovy konania na dovolacie, odvolacie, prvoinštančné, ktorú obranu delenia trov pri uplatnenej námietke premlčania pred okresným súdom neuplatnil. Nepochybne námietka premlčania je hmotno-právnu námietkou, ktorá v zmysle ust. § 149 CSP patrí medzi prostriedok procesnej obrany v spojení s ust. § 152 CSP, pre ktorý sa vyžaduje riadne a včasné uplatnenie. Žalovaný v konaní pred okresným súdom uplatnil hmotno-právnu námietku premlčania žalobcovho nároku o zaplatenie 615.316,53 Eur ako celku, t.j. žalovaný pri námietke premlčania k tomuto nároku žalobcu neuskutočnil obranu delenia jednotlivých trov na dovolacie, odvolacie, prvoinštančné, preto za aplikácie sudcovskej, ako aj zákonnej koncentrácie konania na takúto obranu žalovaného, uplatnenú až v ním podanom odvolaní nemal krajský súd zákonný priestor prihliadať v spojení aj s ust. § 366 CSP. V tejto súvislosti krajský súd primerane poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/65/2017 zo dňa 28. júna 2018.

46. Inými slovami vyjadrené krajským súdom, ak žalovaný pred okresným súdom nepoužil prostriedok procesnej obrany v namietaní žalobcom uplatnenej výšky 8% úroku z omeškania ročne a ani pri hmotno-právnej námietke premlčania ako prostriedku procesnej obrany, pri uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie 615.316,53 Eur, jeho delenie na trovy dovolacieho, odvolacieho a prvoinštančného konania, potom žalovaným použitú túto obranu až v odvolacom konaní kvalifikovanú ako novotu v zmysle ust. § 366 CSP nemohol krajský súd posudzovať. Krajský súd nemal vytvorený zákonný priestor, aby tieto odvolacie dôvody žalovaného hodnotil ako relevantné.

47. K výrokovej časti III., IV. čiastočného rozsudku okresného súdu a k týmto výrokom sa viažuce odôvodnenie, krajský súd k odvolaciemu dôvodu nepreskúmateľnosti, nedostatočnosti odôvodnenia čiastočného rozsudku okresného súdu konštatuje, že tento dôvod nebol opodstatnený. Krajský súd má za to, že čiastočný rozsudok okresného súdu, jeho odôvodnenie viažuce sa k výroku III. v spojení aj s výrokom IV., ktorý sa týkal trov konania, je rozsudkom, ktorý má náležitosti v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Pre riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je postačujúce, pokiaľ súd stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia a tým je plne realizované základné právo sporovej strany na

spravodlivý proces. Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby sa v odôvodnení rozhodnutia dala odpoveď na každý argument sporovej strany, pretože je postačujúce, ak sa dá odpoveď pre argument kľúčový a rozhodný, k čomu odôvodnením napadnutého čiastočného rozsudku okresného súdu došlo.

48. K vecnej správnosti výroku III. čiastočného rozsudku okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 615.316,53 Eur spolu s príslušenstvom, a to 8% úrokom z omeškania ročne zo sumy 615.316,53 Eur od 22.07.2016 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, považuje krajský súd za potrebné poukázať na charakter tohto nároku. Suma 615.316,53 Eur predstavuje sumu uhradených trov konania, ktorú si žalobca uplatnil titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pretože zrušením súdnych rozhodnutí, na základe ktorých žalobca zaplatil túto sumu ako trovy konania, odpadol právny dôvod plnenia trov. V súvislosti s týmto uplatneným nárokom a okresným súdom priznaným podľa výroku III. čiastočného rozsudku, bolo zrejmé, že Nálezom Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.06.2015 došlo k zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 3/2012 zo dňa 26. marca 2013 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 3/2015 zo dňa 26.05.2015 došlo k zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 1Obo 107/2010-702 zo dňa 31.05.2011 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 49Cb/59/2000-606 zo dňa 11.03.2010. Za tohto stavu zrušených súdnych rozhodnutí podľa žalobcu na strane žalovaného, ktorému boli zaplatené trovy súdneho konania, vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktorého vrátenia, zaplatenia žalovaným sa žalobca domáhal.

49. Krajský súd k odvolacím dôvodom žalovaného uvádza, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka ako hmotno-právny nárok je odlišný od trov súdneho konania. Trovy konania, o ktorých rozhodli súdy v súdnych rozhodnutiach, sú procesným nárokom, ktorý nie je možné stotožňovať s hmotno-právnym nárokom tak, ako sa toho domáhal žalovaný v podanom odvolaní. Nárok žalobcu o zaplatenie sumy 615.316,53 Eur, ktorý predstavuje zaplatené súdne trovy na základe súdnych rozhodnutí, ktoré v neskoršom štádiu boli zrušené, je nárokom procesným, ktorý má základ v procesnom práve. Pohľadávka na náhradu trov konania vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré rozhodnutie má v tomto smere konštitutívnu povahu. Iné prebiehajúce konanie pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cob/1/2016, ktoré je výsledkom zrušených predchádzajúcich súdnych rozhodnutí, je bez vplyvu na konanie o nároku žalobcu na zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom, pretože v tomto inom konaní, ktoré sa vedie pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, sa nanovo rozhodne o trovách súdneho konania, súvisiacich s týmto konaním. Ak rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov konania, ktoré boli vynaložené pred súdom prvej inštancie, v odvolacom konaní a v dovolacom konaní, ktoré žalobca zaplatil žalovanému, boli následne súdnymi rozhodnutiami zrušené, t.j. boli zrušené konštitutívne výroky o priznaní náhrady trov konania, tak odpadol (zanikol) dôvod na priznanie a platenie týchto trov žalobcom žalovanému. Krajský súd k charakteru nároku uplatneného žalobcom, o ktorom rozhodol okresný súd výrokom III. čiastočného rozsudku ako nároku, ktorý má základ v procesnom práve a vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu, poukazuje aj na svoje uznesenie č.k. 13Cob/199/2018-312 zo dňa 14.05.2019 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 51/2020-14 zo dňa 06. februára 2020. Sám Ústavný súd SR v uznesení č.k. II. ÚS 51/2020-14 zo dňa 06. februára 2020, v odseku 32., konštatoval, že výroky o priznaní náhrady trov konania sú konštitutívne a ich zrušením zanikol nárok na náhradu týchto trov. V predmetnom uznesení Ústavný súd SR v odseku 33. odôvodnenia konštatoval, že nedošlo k porušeniu práva žalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

50. Krajský súd má za to, že procesno-právny stav zrušenia súdnych rozhodnutí, ktorými boli priznané trovy súdneho konania, ktoré žalobca žalovanému zaplatil, je stavom bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo zo situácie zrušených súdnych rozhodnutí, ktorá nemá priamy súvis s podnikaním, a preto bolo namieste pri žalobcom zaplatených trovách súdneho konania použiť aplikáciu Občianskeho zákonníka ako hmotného práva.

51. Nárok na náhradu trov konania v sporovom konaní je procesným nárokom, ktorý má svoj základ v procesno-právnom predpise, a to v Civilnom sporovom poriadku, ktorý sa konštituuje súdnym rozhodnutím. Zrušením súdneho rozhodnutia, na základe ktorého bol nárok na náhradu trov súdneho konania konštituovaný, odpadol (zanikol) dôvod na plnenie týchto trov v zmysle ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Aj Ústavný súd SR v uznesení č.k. II. ÚS 51/2020-14 zo dňa 06. februára 2020,

v odseku 32. odôvodnenia, konštatoval, že nárok na náhradu trov konania, judikovaný (medzičasom zrušenými) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, zanikol. Aj v súlade s týmto záverom preto okresný súd správne postupoval, ak konštatoval vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktorému žalobca zaplatil trovy súdneho konania podľa súdnych rozhodnutí, ktoré v následnom štádiu boli zrušené. Okresný súd správne skonštatoval, ak dospel k záveru, že žalobca má nárok na vrátenie uhradených trov konania titulom bezdôvodného obohatenia, ak právny dôvod, na základe ktorého vyplatil sumu titulom trov konania žalovanému, odpadol, pretože rozsudky prvoinštančného a odvolacieho súdu boli neskôr zrušené (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 11.06.2015, č.k. II. ÚS 777/2014-67 a následne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.05.2016 sp. zn. 1M Obdo V 3/2015). Okresný súd správne aplikoval ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

52. Žalovaný v odvolaní opätovne poukázal na premlčanie, ktoré podľa názoru krajského súdu vecne správnym spôsobom vyhodnotil okresný súd aplikáciou ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, hodnotením subjektívnej premlčacej doby dvoch rokov, ktorá plynie odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a trojročnej premlčacej doby, ktorá uplynie najneskôr za tri roky odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu a v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Okresný súd v rámci odseku 31. odôvodnenia čiastočného rozsudku správne konštatoval, že objektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie neoprávneného majetkového prospechu, plnenia, ktorého právny dôvod odpadol, keď právoplatné rozhodnutie o priznaní tohto plnenia bolo zrušené, začína plynúť až od (právoplatnosti) rozhodnutia o zrušení takéhoto rozhodnutia. Súčasne vecne správne konštatoval, že subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie žalobcovho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť od okamihu, kedy sa žalobca o zrušovanom rozhodnutí dozvedel. V odseku 31. odôvodnenia čiastočného rozsudku okresný súd uviedol, že k zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.05.2011, č.k. 1Obo 107/2010-702 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č.k. 49Cb/59/2000-606 došlo uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Obdo V 3/2015 zo dňa 26.05.2016, od ktorého dátumu 26.5.2016 najskôr začala plynúť objektívna trojročná premlčacia doba a subjektívna dvojročná premlčacia doba od okamihu, keď sa žalobca o zrušovanom rozhodnutí dozvedel, preto pri podaní žaloby na okresný súd dňa 15.11.2017 bola žaloba podaná včas, v objektívnej aj subjektívnej premlčacej dobe. Krajský súd za aplikácie ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dodáva, že trojročná objektívna premlčacia doba začala plynúť od právoplatnosti zrušovacieho rozhodnutia a dvojročná subjektívna premlčacia doba od doručenia tohto zrušovacieho rozhodnutia žalobcovi. Krajský súd má za to, že ohľadom platenia trov súdneho konania, priznaných zrušeným rozhodnutím súdu, sa tieto právoplatnosťou rozhodnutia o zrušení rozhodnutia súdu, na základe ktorého boli plnené, stávajú bezdôvodným obohatením.

53. Krajský súd uvádza, že pokiaľ žalovaný až v odvolacom konaní pri obrane premlčania žalobcovho nároku delil plynutie premlčacej doby jednotlivo pre trovy dovolacieho, odvolacieho a prvoinštančného konania, čo neuskutočnil pred okresným súdom, a tým bolo vyhodnotené, že išlo o novotu v rámci odvolacieho konania, ani v tomto smere odvolacia námietka nebola opodstatnená. Ak Nálezom Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.06.2015 došlo k zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho sp. zn. 1M Obdo V 3/2012 zo dňa 26. marca 2013, tak zrušením tohto dovolacieho rozhodnutia nemohlo dôjsť k premlčaniu dovolacích trov pri trojročnej objektívnej premlčacej dobe a dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, pokiaľ k doručeniu tohto nálezu Ústavného súdu SR žalobcovi došlo dňa 18.11.2015 podľa čl. 31 spisového materiálu a k doručeniu žaloby na okresný súd došlo dňa 15.11.2017. Tento dátum doručenia nálezu ústavného súdu nebol žalovaným v konaní pred okresným súdom rozporovaný. Krajský súd k záveru o nepremlčaní žalobcovho nároku ako celku uvádza, že právoplatnosť zrušovaných rozhodnutí nemohla predchádzať dátumu doručenia týchto rozhodnutí žalobcovi.

54. Krajský súd k prihladnutiu sudcovskej, ako aj zákonnej koncentracii konania, pri posudzovaní odvolania a odvolacích dôvodov žalovaného poukazuje na obsah poučenia podľa čl. 80 spisu, v spojení s uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Cb/40/2017-81 zo dňa 23.11.2017, ktorým uznesením bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie sa k žalobe, pripojenia listín a dôkazov, ktorých sa dovoláva. Žalobca v podaní zo dňa 4.1.2018 (č.l. 107 - 111 spisu) uviedol, že Nález Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.06.2015 bol žalobcovi doručený dňa 18.11.2015, ktorým nálezom ústavného súdu došlo k zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Obdo V 3/2012 zo dňa 26. marca 2013, čo bolo rozhodnutie dovolacieho súdu a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M

Obdo V 3/2015 zo dňa 26.05.2016, ktorým došlo k zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 1Obo 107/2010-702 zo dňa 31.05.2011 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 49Cb/59/2000-606 zo dňa 11.03.2010, bolo žalobcovi doručené dňa 08.07.2016. Tieto tvrdenia a doložené dôkazy o dátumoch doručenia neboli žalovaným v konaní pred okresným súdom rozporované, preto aj s ohľadom k dátumu doručenia týchto zrušujúcich rozhodnutí a podanej žaloby na okresný súd dňa 15.11.2017, nárok žalobcu nebol premlčaný. Navyše, právoplatnosť zrušovaných rozhodnutí, od ktorých plynie trojročná objektívna premlčacia doba, zákonite nemôže predchádzať uvedeným dátumom doručenia zrušovaných súdnych rozhodnutí žalobcovi. Ak aj okresný súd pri námietke premlčania vznesenej žalovaným vychádzal od skoršieho dátumu, a to z dátumu 26.5.2016, kedy bolo podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Obdo V 3/2015 zrušené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 1Obo 107/2010-702 zo dňa 31. mája 2011 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 49Cb/59/2000-606 zo dňa 11. marca 2010, tak ani od tohto dátumu nedošlo k uplynutiu trojročnej objektívnej premlčacej doby a ani dvojročnej subjektívnej premlčacej doby pri podaní žaloby na okresný súd dňa 15.11.2017.

55. Žalovaný namietal, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s právnou argumentáciou, ktorá bola žalovaným prostredníctvom právneho zástupcu prednesená na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 07.10.2020. Podstatou tejto právnej argumentácie, ktorú žalovaný zopakoval aj v podanom odvolaní, bolo namietanie porušenia práva na súdne konanie, pokiaľ vo vzťahu k Nálezu Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 777/2014-67 zo dňa 11.06.2015 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Obdo V 3/2015 zo dňa 26.05.2016, ktoré rozhodnutia podľa žalovaného predstavovali neoprávnený zásah do jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru nebol priamo aplikovaný predmetný Dohovor, judikatúra ESĽP. Krajský súd k tejto právnej argumentácii - odvolacieho dôvodu žalovaného uvádza, že krajský súd ako všeobecný odvolací súd nemá mandát k tomu, aby posudzoval konanie pred Ústavným súdom SR a pred dovolacím súdom - Najvyšším súdom SR. Žalovaný apeloval na priamu aplikáciu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a judikatúry ESĽP na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, t.j. na konanie, ktoré predchádzalo konaniu, toho času vedenému pred iným súdom, a to Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Krajský súd na základe odvolania žalovaného a dôvodov v ňom uvedených preskúmava v odvolacom konaní napadnuté rozhodnutie okresného súdu, jeho postup. Inými slovami vyjadrené krajským súdom právnou argumentáciou žalovaného, zopakovaná aj v podanom odvolaní, v ktorom sa domáha priamej aplikácie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s judikatúrou ESĽP, sa vzťahuje k inému konaniu, a to konaniu pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 13Cb/1/2016, pretože Krajský súd v Bratislave koná z dôvodu, že na základe nálezu Ústavného súdu SR a uznesenia Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu, boli zrušené pôvodné rozsudky Najvyššieho súdu SR ako súdu odvolacieho a Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvej inštancie. Krajský súd v danej sporovej veci nezistil porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, ani to, že by Európsky súd pre ľudské práva vydal rozhodnutie, ktoré by riešilo právnú otázku rovnakú alebo obdobnú, ako bola posudzovaná okresným súdom a vo vyvolanom odvolacom konaní krajským súdom, preto ani v tomto smere odvolací dôvod žalovaného nebol relevantný.

56. Ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného nebol relevantný, preto krajský súd čiastočný rozsudok okresného súdu vo výroku III., ktorým bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 615.316,53 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 615.316,53 Eur od 22.07.2016 do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v spojení s výrokom IV., podľa ktorého o trovách konania okresný súd rozhodne v rozsudku, ktorým sa rozhodne o celom uplatnenom nároku, potvrdil ako vecne správne rozhodnutie.

57. Krajský súd v zhode s postupom okresného súdu, za aplikácie ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 3 CSP vyslovil, že o trovách tohto odvolacieho konania bude rozhodnuté okresným súdom v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.